

Ljudsko biće ima određeni odnos ne samo sa fizičkim svetom, već i sa natčulnim svetovima. Pre nego što osoba postigne sposobnost vidovitosti (na primer, jedan od načina je kroz praktikovanje [meditacije](#)), koja omogućava vezu sa natčulnim svetovima, kakvu osnovu treba da ima njena duša? Kada posmatramo život ljudske duše, on se manifestuje u 3 dela na određeni način nezavisna jedan od drugog ali ipak, sa druge strane veoma povezana.

Ono na šta prvo naiđemo kada usmerimo pažnju na sebe, odnosno svoju dušu je naš život konceptata, koji uključuje dve stvari - naše razmišljanje i naše sećanje.

Sećanje i razmišljanje nisu fizička stvar. Obe pripadaju nevidljivim natčulnim svetovima.

U čovekovom misaonom životu postoji nešto što ukazuje na više svetove. Šta ovaj svet konceptata predstavlja može da se razume na sledeći način. Odabraćemo neki predmet koga ćemo posmatrati. Kada se okrenemo od njega mi ga nećemo zaboraviti. Unutar sebe sačuvaćemo živu sliku tog objekta. Na ovaj način stvaramo koncepte o svetu koji nas okružuje i oni postaju deo naše duše.

Drugi deo manifestacije naše duše možemo posmatrati ako ispitamo da li osim naših konceptata unutar nas posedujemo još nešto što povezuje objekte i bića. Naravno, to su ljubav i mržnja, simpatija i antipatija. Jedna stvar nam je lepa, druga stvar nam je ružna. Možda volimo jednu stvar a mrzimo drugu, jedna nam je dobra a druga zla. Ovu vrstu podražaja nazivamo osećanjima. Život srca odnosno život emocija je nešto sasvim drugačije od konceptualnog života misli. U životu srca imamo mnogo intimniju vezu ka nevidljivim svetovima.

Treći deo se manifestuje kroz volju, impuls za delovanjem, kada imamo poriv da nešto uradimo. Kada preduzmemo nešto, kada obavljamo relativno bitan zadatak ili čak samo ako

treba da uhvatimo neki predmet, uvek nam mora doći impuls izutra koji nas upućuje da to uradimo. Ovi se impulsi postepeno transformišu u navike i tako, nije uvek potrebno da se pozivamo na te impulse da bismo ostvarili svakodnevne poslove.

Ako sada povežemo ove tri karakteristike ljudskog bića, naše početno pitanje da li običan čovek poseduje predstavu o postojanju viših svetova, dolazimo do života snova, i pitanja kako se oni povezuju sa sledećim elementima duše: razmišljanjem, osećanjem i voljom.

U toku dana imamo koncepte, žive misli. Uveče kada se umorimo, ovi koncepti postaju pomućeni kao da se pretvaraju u vrstu magle. Postaju sve maglovitiji i maglovitiji, konačno potpuno nestaju kada padnemo u san. Tako vidimo da ovaj konceptualni život, koji posedujemo na fizičkoj ravni, postoji od trenutka kada se probudimo do trenutka kada padnemo u san, i nestaje istog časa kada zaspimo. Niko ne bi pretpostavio kada se nalazi u stanju sna - osim ako nije vidovit - da će se njegov život misli nastaviti kao da je u budnom stanju. Život misli koji nas potpuno obuhvata od trenutka buđenja do trenutka padanja u san, mora da se ugasi da bi čovek mogao da zaspri.

Potrebno je da prepoznamo činjenicu da misli nisu prepreka tonjenju u san. Ovo se najbolje vidi kada se predamo nekim posebno komplikovanim stvarima pre no što zaspimo - na primer čitanju neke teške knjige. Kada čitamo nešto veoma komplikovano, najčešće lako zaspimo, a ako ne možemo zaspiti, dobra je ideja uzeti knjigu i okupirati um nečim što zahteva koncentrisano razmišljanje - na primer uzeti knjigu iz matematike. Ovo će nam pomoći da zaspimo. Ali sa druge strane ne treba uzeti nešto za šta smo previše zainteresovani, kao na primer roman koji je zarobio našu pažnju. Jer onda emocije bivaju pobuđene a život emocija je nešto što nas sprečava da zaspimo. Kada idemo u krevet sa emocijama živo uzburkanim, kada znamo da smo nečim opteretili našu dušu ili ako postoji neka specijalna radost u srcu koja se još nije stišala, često se dešava da se prevrćemo u krevetu i nismo u stanju da zaspimo.

Da bismo stvari jasno razgraničili, potrebno je da uzmemo u obzir i naše snove. U prvi mah može se pretpostaviti da se živo obojeni svet snova sastoji od koncepata koji nastavljaju svoje postojanje u stanju sna. Ali, ako bolje razmotrimo ovu stvar, postaćemo svesni da se naš konceptualni život ne nastavlja u snu. Ono što nas po svojoj prirodi umara ne nastavlja se u toku snova, osim ako ti koncepti nisu povezani intenzivnim emocijama.

To se zapravo emocije manifestuju u slikama snova. Koliko puta se čovek nađe za vreme sna povezan u nekoj akciji u društvu prijatelja koga nije video dugo vremena. Ako pogledamo bliže videćemo da su emocije te koje su iza dešavanja u snu. To pokazuje da smo još uvek vezani za tog prijatelja i nismo se zapravo odvojili od njega, sigurno postoji neka emocija koja nas povezuje sa njim. Ništa se u snu ne dešava što nije vezano za emocije. Koncepti iz našeg

dnevnog života ne pojavljuju se u snu i ne prate nas tamo. To što nas emocije sprečavaju da zaspimo, dokazuje da nas one ne napuštaju, da one moraju biti pristune da bi bile u stanju da se pojavljuju u slikama sna. Emocije su te koje nam donose koncepte snova. To je zbog toga što su emocije mnogo intimnije povezane sa čovekovim istinskim bićem nego život misli. Zato ih nosimo sa sobom i u sferu sna. Drugim rečima, one su taj element duše koji ostaje ujedinjen sa nama i u snu. Emocije su mnogo intenzivnije povezane sa ljudskom individuom nego obično mišljenje ka da nije prožeto emocijama.

Šta se dešava sa impulsima volje? Impuls možemo posmatrati u trenutku kada tonemo u san i to na prilično suptilan način.

Ako je neko vežbom stekao tu određenu sposobnost da posmatra ovaj trenutak, videće veoma zanimljivu stvar. Najpre, naši se koncepti javljaju kao da su obavijeni maglom, spoljašnji svet nestaje, i mi osećamo kako naše biće duše biva prošireno iza granica telesne prirode, kao da više nismo omeđeni unutar granica naše kože, već tečemo izvan njih u elemente kosmosa. Veliko osećanje zadovoljstva može biti povezano sa ovim trenutkom ulaska u san. Onda se javljaju određena sećanja čiji je trenutak moguće uhvatiti ako smo dovoljno pažljivi. Tu se pred nama u našoj viziji javljaju dobri i loši impulsi volje koje smo proživeli. Neobična stvar je ta što u prisustvu dobrih impulsa, čovek ima osećanje "Ovo je nešto povezano sa svim dobrobitnim silama volje, ovo je nešto što me oživljava." Ako se dobri impulsi volje predstave duši pre no što osoba zaspi, ona se oseća osvežena i ispunjena životnim snagama pri čemu se često javlja osećanje: "Kada bi ovaj trenutak mogao da potraje zauvek! Kada bi mogao da traje za svu{jumi [reklama1.php]]

---

večnost!" Onda čovek počne da oseća kako je telesna priroda napuštena od strane duševnog elementa. Konačno dolazi trzaj, kada se utone u san. Za ovaj doživljaj nije potrebno biti vidovit, nego delićem svesti držati pažnju na procesima koji se odigravaju u polubudnom stanju pred spavanje.

Bitno je shvatiti da naši impulsi volje rade pre no što zaspimo, i mi osećamo kako nas oni oplođuju. Osećamo neverovatno oživljavanje. U odnosu na same emocije, moramo da kažemo da su voljni impulsi nešto još bliže vezano sa našom individualnošću nego obično mišljenje. "Ovo nije nešto što samo ostaje sa nama za vreme sna, već je nešto što postaje ojačavajući, oživljavajući život unutar nas". Voljni impulsi su mnogo intimnije povezani sa našim životom nego naše emocije, i onaj koji često posmatra trenutak ulaženja u san oseća u ovom trenutku da, ako ne može da pogleda nazad na neke dobre impulse volje u toku dana, da je onda nešto od onoga što ulazi u stanje sna ubijeno unutar njega. Drugim rečima, voljni impulsi su povezani

sa zdravljem i bolestima, sa životnom silom unutar nas.

Misli ne mogu biti viđene. Mi vidimo ružu najpre kroz običnu fizičku percepciju, ali kada se posmatrač okrene i ode, slika objekta ostaje unutar njega. On ne vidi objekat ali može da formira mentalnu sliku objekta. Zapravo, već sam naš misaoni život je nešto natčulno. Potpuno natčulne su naše emocije, a naši voljni impulsi, iako se preobraćaju u akcije, nisu ništa manje natčulni. Sasvim je jasno da je naš misaoni život koji nije prožet impulsima volje najmanje povezan sa nama samima. Ono što zovemo impulsima volje je najintimnije povezano sa našim postojanjem.

Kada se probudimo mi se sećamo svojih koncepata dok je sa našim emocijama situacija drugačija, one su veoma intimno ujedinjene sa nama. Ako smo otišli u krevet sa raspoloženjem žalosti, sledećeg jutra nakon buđenja ćemo videti da smo se probudili sa osećanjem tupoće - ili nešto slično tome. Ako smo osećali žalost, mi ovo osećamo sledećeg jutra u našem telu kao slabost, letargiju, tupost. Radost, sa druge strane, osećamo kao snagu i uzdizanje duha. U ovom slučaju emocija, mi ne moramo najpre da se setimo emocija i da razmišljamo o njima, mi ih osećamo u svom telu.

Ove tri komponente duše su različite jedna od druge. Opravdana je tvrdnja da nas naše misli koje su natčulne, dovode u vezu sa natčulnim svetom, naše emocije sa jednim drugim natčulnim svetom, a naši voljni impulsi sa još jednim natčulnim svetom koji je još bliže vezan sa našim istinskim bićem. Kada gledamo spoljašnjim čulima, možemo videti sve što je u fizičkom svetu. Naš svet koncepata, naš misaoni život je u vezi sa astralnim svetom. Naše emocije nas dovode u vezu sa onim što zovemo Nebeskim svetom. A naši moralni impulsi nas dovode u vezu sa višim nebeskim svetom. Mi stojimo u vezi sa tri sveta kroz impulse mišljenja, osećanja i volje.

Naš obični misaoni život doseže samo do astralnog sveta. Nema veze koliko su briljantne misli, ako nisu podržane emocijama one ne prodiru dalje od astralnog sveta, nemaju značaj u ostalim svetovima. U ovome ćete razumeti ono što je rečeno u vezi sa naukom, kao o suvom, činjeničnom spoljašnjem znanju. Nijedan čovek sredstvima misli koje nisu prožete emocijama ne može ništa da dokaže o drugim svetovima osim o astralnom. Pod običnim okolnostima, razmišljanje naučnika, hemičara, matematičara dešava se bez pridruženih osećanja. Zato ne prodire dalje od površine.

Samo kada emocije uđu u misli, u koncepte, kada osećamo da je jedna stvar biti dobar, a druga zao, mi kombinujemo kroz misli ono što ih nosi prema nebeskim svetovima. Samo tada dosežemo dublje nivoe stvarnosti. Ako želimo da uhvatimo nešto što pripada Nebeskom svetu, teorije nam ne mogu pomoći. Jedina stvar koja pomaže je ujediniti svoje misli sa emocijama.

Kada stručnjak za geometriju, na primer, uhvati one odnose koji su važni za trougao, to ga izdigne samo do astralnog elementa. Ali, ako posmatra trougao kao simbol učešću ljudskog bića u trima svetovima, ili simbol njegove trostrukosti, to mu pomaže da se podigne na viši nivo, da vidi u simbolu izraz duševnih snaga, da ga upiše u svoje srce, dovešće tako svoje misli u vezu sa nebeskim svetovima.